

It's So Easy*

+ ... și alte minciuni +

---

* E-atât de ușor – titlul unei piese de pe albumul de debut al Guns N' Roses, *Appetite for Destruction* (1987), cu versuri semnate de Duff McKagan

Pentru Marie Alice McKagan

A umblat și a tot umblat, până a ajuns la o pădure deasă, unde s-a ascuns și și-a plâns tot amarul inimii. Când se ridica lespede de pe mormântul aducerilor-aminte și fantomele trecutului năvăleau afară împresurându-l, era un chin sfâșietor, insuportabil!

(Upton Sinclair – *Jungla**)

NOTA AUTORULUI

S-ar putea ca prietenii mei și vechii membri ai trupei să-și reamintească în alt fel unele din istorisirile mele, dar m-am lămurit de mult că fiecare relatare are numeroase fațete. Acestea sunt poveștile mele. Aceasta este perspectiva mea. Acesta este adevărul meu.

---

* traducere Sarina Stănescu, din *Jungla* de Upton Sinclair, Editura pentru Literatură Universală, București, 1967

PROLOG

august 2010

DJ Morty stă în picioare, în dreptul unei mese, în curtea din spatele casei. Ultimele raze palide de după-amiază târzie ale soarelui californian scaldă țiglele din lut ars ale casei cu etaj în care locuiesc împreună cu soția mea, Susan, și cu cele două fete, Grace și Mae. În fața pupitrului de DJ se află o mică podea din lemn lustruit – de fapt, un podium de dans portabil, pe care l-am închiriat împreună cu câteva mese mici și scaune.

Morty își selectează piesele de pe laptop, face ceva reglaje la consola de MP3-uri și mai verifică o dată conexiunile cablurilor care leagă amplificatoarele și difuzoarele. Se pregătește de petrecere. L-am mai întâlnit de câteva ori pe Morty la diverse evenimente din oraș; când nimeresc în mijlocul unei reuniuni cu hipsteri¹, mă simt ca un rătăcit expirat, așa că cel mai simplu lucru pe care-l pot face este să mă bag în vorbă cu DJ-ul, flecărind despre muzică.

Acum însă, pe măsură ce se lasă seara peste Los Angeles, mă simt și mai deconectat decât în mod obișnuit. Sau, să-i spunem altfel, mult mai inoportun. Grace face azi treisprezece ani și organizăm o petrecere. Fata ne-a comunicat deja, mie și mamei ei, să rămânem complet invizibili. Literal, cuvintele ei au fost următoarele: „Voi *nu* sunteți invitați”.

Încă unul din deliciile condiției de părinte.

---

¹ persoană care urmează cele mai recente tendințe culturale, mai ales pe cele considerate a fi în afara mainstream-ului

Cu toate acestea, ies cu Susan afară la petrecere. Zilele de naștere la această vârstă sunt o chestie de proporții. Îmi amintesc când am împlinit eu optsprezece ani, a fost un moment epocal, dar chiar și atunci invitați la petrecere n-au fost decât câțiva prieteni apropiați și membri ai familiei. În parte, asta se explică prin diferențele de statut socio-economic între copilăria mea și cea a copiilor mei. În prezent, trăim într-un cartier mult mai bogat decât cel în care am crescut eu. Când îți permiți mai mult, faci mai mult, or copiii dintr-un cartier ca acesta și-au dezvoltat un orizont de așteptare. Ca atare, pe lângă DJ, mai există o cabină foto și un studio mobil de tatuaj cu henna.

Un alt motiv pentru care participăm și noi ține de sentimentul că s-ar putea ca aceasta să fie ultima ocazie în care Grace, sora mai mare, va dori să sărbătorească acasă. În fine.

Planificarea acestei petreceri a fost nu o dată năucitoare. Când am închiriat foto-cabina, cei de la companie de închiriere ne-au întrebat:

- Ce tematică vreți să aibă hârtia foto?
- Cum adică?
- Păi, aparatul prindează hârtie sub formă de benzi – câte patru fotografiile mici tip pașaport pe fiecare bandă. Dacă doriți, puteți avea text de-a lungul fotografiilor.

Am decis repede. Benzile de fotografii tip pașaport vor purta pe margine textul *Petrecerea lui Grace la împlinirea a treisprezece ani*.

Acum, că ziua petrecerii a sosit, mă asigur că totul e pregătit. Femeia care lucrează la masa de tatuaj cu henna și-a ales albumul cu modele și s-a așezat confortabil într-un scaun. Îi aduc un pahar cu apă. Mă uit pofticios la masa cu mâncare, unde stau întinse feluri delicioase din bucătăria mexicană. Cel de la firma de catering scoate tortilla, făcută pe loc, dintr-un vas de prăjit. Există și o vitrină cu înghețată. Îmi place înghețata. Se anunță o petrecere pe cinste.

DJ Morty alege piesa „Controversy” a lui Prince și setează amplificatorul la volumul pentru petrecere. O strig pe Susan. După ce ajunge la mine, în curtea din spate, o conduc pe ring și încep mișcări de dans. Iată un fapt mai puțin cunoscut despre membrii fondatori ai Guns N’ Roses: dansăm cu toții. Bineînțeles, toată lumea știe mișcărilor unduitoare ale lui Axl. Mult mai puțini cunosc însă că și Slash este expert de clasă mondială la dansuri rusești, acelea în care te ghemuiești, apoi îți desfăci în lateral picioarele. Cât despre mine, mai vedem...

- Tati!, mă strigă Grace.

Mă opresc în mijlocul unei mișcări și mă întorc înspre ea.

– Invitații vor începe să sosească în orice clipă!

E îngrozită. Deja.

O.K., mă pot descurca cu chestia asta. Fata e doar în creștere. În timp ce prietenii ei încep să apară, Grace ne spune din nou, fără echivoc, că ne-a interzis să venim în curtea din spate în timpul petrecerii. Se pare că la această vârstă părinții sunt o dizgrație. În fine. Trag cu ochiul înspre intrare, în timp ce petrecerea ia viteză, și văd grupuri de băieți și fete, zâmbindu-și unii altora și râzând cu timiditate. Unii dintre acești copii încep deja să semene cu adulții – unul dintre băieți e aproape de înălțimea mea.

O oră mai târziu, mă gândesc că ar trebui *într-adevăr* să-i duc un pahar cu apă tipului de la cabina foto, să văd cum merg lucrurile la studioul de tatuaj și să mă asigur că toți își văd de treabă. Sunt răspunzător pentru acești copii, la urma urmei. Apoi, la naiba, DJ-ul mi-e prieten, așa că ar trebui să mă conversez puțin și cu el. Cât despre mâncare, ei bine, arată grozav și s-ar cuveni să-i duc un platou și lui Susan. Iar dacă tot sunt aici, aș putea încropi unul și pentru mine.

Nu sunt un băgăcios, îmi spun, în timp ce deschid ușa din spate și ies afară. În niciun caz. Nu sunt decât un tată responsabil. Chiar așa. *Să-mi iau o înghețată acum sau să vin mai târziu pentru asta?*

Când dau să ocolesc un colț al casei, înțepenesc, uimit: un băiat și o fată se sărută.

Oh, la naiba.

Sunt înmărmurit, nu știu ce să spun sau cum să reacționez. La *asta* nu mă așteptam.

În minte îmi rulează repede o listă pe care nici nu știam c-o am în cap. Este o listă cu chestiuni pe care le făceam la aceeași vârstă – și este dublată de una cu lucruri pe care un părinte nu vrea să le vadă făcute în curtea lui, de un grup de copii.

Sunt pe pileală?

Nu.

Fumează iarbă?

Nu.

Consumă droguri?

Nu.

Am început să fumez iarbă la o vârstă foarte fragedă – în clasa a patra, mai exact.

Mi-am luat prima băutură în clasa a cincea și am gustat LSD¹ pentru prima dată în clasa a șasea, când un elev dintr-a opta mi-a întins niște acid² îmbibat într-o bucățică de sugativă, în drum spre școala din Seattle la care umblam, Eckstein Middle School. În Northwest³, ciupercile creșteau peste tot – în parcuri, prin curțile oamenilor, pretutindeni, literalmente – și am ajuns repede să le recunosc pe cele care-ți dădeau stări euforice. Deja în clasa a șaptea eram expert în identificarea speciilor care te amețesc, spre deosebire de cele inofensive. Tot într-a șaptea am tras pe nas pentru prima dată coke⁴. Când eram la gimnaziu, am încercat și codeină, somnifere și Valium⁵. În anii '70, consumul de droguri de către tineri nu era într-atât de stigmatizat și nu vedeai peste tot avertismente privind pericolul acestora.

Apoi am ajuns la muzică. Începuturile punk rock-ului în Seattle au fost destul de timide, toți ne știam unul pe altul și cântam în câte-o trupă. Aveam doar paisprezece ani când am început să cânt la tobe, chitară bas și chitară în diverse trupe, iar într-o vreme când alți copii de vârsta mea mâncau vată de zahăr și visau la ziua când vor avea permis de conducere, eu eram în turneu cu The Fastbacks. Am continuat să beau tone de bere și să experimentez cu LSD, ciuperci halucinogene și coke.

Copiii ăștia consumă ciuperci halucinogene?

Nu.

Cocaină?

Nu.

Apoi, cândva prin 1982, pe măsură ce scena muzicală se extindea, iar Seattle a fost lovit de recesiune, am observat cu toții un aflus crescut de heroină și de pastile. Brusc, numărul de dependenți a crescut foarte mult în cercul meu de prieteni, iar decesele din cauza supradozei au devenit aproape banale. Am avut

¹ acronim de la acidul lisergic dietilamid, drog semi-sintetic, obținut din acidul lisergic, cunoscut pentru efectele sale halucinogene

² termen argotic pentru LSD

³ zonă a Statelor Unite ale Americii, conform unei clasificări pe criterii geografice, care include statele Oregon, Washington, Idaho, Montana și Wyoming

⁴ termen argotic pentru cocaină, un drog puternic, inhalat ca fum sau injectat ca soluție intravenoasă; efectele sale, o stare intensă de beatitudine și excitație neuropsihică, se instalează repede după administrare

⁵ medicament din categoria benzodiazepinelor, utilizat pentru tratarea anxietății, sindromului abstenenței alcoolice și insomniei; întreruperea bruscă a tratamentului poate fi periculoasă

experiența primei supradoze când aveam optsprezece ani. Mi-am văzut prima mare iubire a vieții veștejindu-se treptat, datorită heroinei, iar una din trupele mele s-a dizolvat din aceleași motive. Când am făcut douăzeci și trei de ani, doi dintre cei mai buni prieteni ai mei muriseră deja datorită supradozei de heroină.

Heroină?

Nu.

Slavă Domnului!

Acești copii nu iau droguri și nu beau. În aer nu plutesc mirosuri dubioase și niciunul nu are pupila dilatată.

Prin minte au continuat să-mi treacă alte imagini din perioada când eram de vârsta lui Grace.

Prin perioada gimnaziului, împreună cu cei mai buni prieteni, am început să ne dedulcim la mașini. De la furt de mașini am mers mai departe, la spargeri și intrări prin efracție. Îmi amintesc de o noapte în care am forțat ușa unei biserici, cu speranța că voi găsi niște microfoane pentru trupa mea. La acea vârstă, curajul inspirat de băutură nu era însoțit de nicio tresărire de conștiință. Cum n-am găsit niciun microfon, am furat potirele de împărțășanie, ca să le folosesc ca recipiente pentru amestecat cocktail-uri. Acel delict a ajuns și în presă.

Se îndeletnicește careva din acești copii cu furturi de mașini?

Nu.

I-am văzut pe toți acești tineri când au venit. Au fost aduși de părinții lor. Niciunul dintre ei n-a venit singur.

Dumnezeule, ce să mai zic despre...?

Am fost inițiat în sex în clasa a IX-a. Fata era mai mare – eu cântam alături de câțiva tipi mai în vârstă ca mine. Ce pot să spun despre acel prim episod este că m-am ales cu sculament. Bineînțeles, având treisprezece ani, nu m-am putut duce ață la mama și să-i spun că ceva nu e-n regulă cu penisul meu. Din fericire pentru mine, unul mai experimentat din respectivul grup de băieți m-a dus la o clinică gratuită, condusă de călugărițe catolice. Experiența n-a fost grozavă. Câtuși de puțin. M-am speriat al naibii. Cu toate acestea, după o doză de trei zile de antibiotice, m-am vindecat de gonoree.

Dar acești copii nu fac sex. De fapt, nici măcar nu-și plimbă mâinile pe corpul celuilalt. Nici vorbă, nu fac decât să se sărute.

Sex?

Nu.

Tot acest șir de gânduri – bifarea listei mentale de care spuneam – a durat mai puțin de cinci secunde, dar băiatul și fata s-au oprit din sărutat și au rămas neclintiți în picioare, cu umerii ridicați cu stângăcie, ca și cum s-ar pregăti să primească un perdaf pe care n-au cum să-l evite.

Am respirat adânc.

– Mă scuzați, le spun.

Dau din cap și mă retrag rapid în casă.